

Paula Hawkins

Novel·lista

Més de cinc milions de lectors ja han comprat la recepta de Paula Hawkins: 'voyeurisme', pèrdues de memòria per culpa de l'alcohol, soledat, frustració i violència al menjador de casa. A 'La noia del tren' (La Campana / Planeta) res és el que sembla

PERE TORDERA

“Els assassins sovint són molt a prop nostre”

◆◆◆◆◆ Silvia Marimon

La Rachel puja al tren de rodalies de cada dia. Des de la finestra observa una parella. S'imagina com són i fins i tot els posa un nom. Voldria ser tan feliç com ells. Un dia veu una cosa que la inquieta i es fica en les seves vides. Però la Rachel té un problema: és alcohòlica i té pèrdues de memòria. Això la fa ser terriblement insegura. Així comença *La noia del tren* (La Campana / Planeta) de Paula Hawkins, que ja han comprat 5 milions de lectors i s'ha traduït a 44 idiomes. DreamWorks en prepara una pel·lícula. Enmig d'una promoció de vertigen, Hawkins intenta escriure el segon *thriller*: una història sobre dues germanes que no es parlen per un fet que va passar fa anys i que recorden de manera molt diferent. En aquest nou llibre, Hawkins, que va néixer a Zimbàbue fa 42 anys i viu a Londres des que en tenia 17, torna a jugar amb les trampes de la memòria. Abans de triomfar, Hawkins va ser periodista econòmica i autora –amb àlies– de novel·les romàntiques.

El llibre comença en un vagó de tren de rodalies. La protagonista, la Rachel, mentre observa les cases dels veïns, pensa que com que és divendres no s'ha de sentir culpable per beure. ¿Es va inspirar viatjant en rodalies?

Agafa el tren, molt sovint d'una banda a l'altra de Londres. Passo molt de temps asseguda en un seient, avorrida, mirant per la finestra. I des del tren pots veure les cases de la gent. Sovint penso que faria si mirant per la finestra veiés una escena violenta. A més, crec que molta gent s'hi pot identificar. Moltes persones agafen el tren de rodalies cada dia i fan de *voyeurs*. Miren els patis dels veïns.

La veu del narrador se la reparteixen tres dones que estan tràgicament connectades. La Rachel és alcohòlica amb totes les misèries que això comporta. Se sent frustrada. Les altres dues dones, la Megan i l'Anne, són atractives i tenen pare-

“LA RACHEL BEU I AIXÒ FA QUE SIGUI MÉS VULNERABLE. SI NO RECORDES EL QUE HAS FET, EL SENTIT DE LA RESPONSABILITAT I LA CULPA CANVIEN”

lla. Sembla que tenen tot allò que volen però de sobte tot canvia. Al llibre sempre hi ha latent la sensació que mai podem conèixer els que tenim més a prop...

El llibre és sobre la desconfiança, i els prejudicis que tenim sobre els altres. Les tres dones s'observen i es jutgen. Els judicis que fan les tres protagonistes són els mateixos que fa la societat sobre les dones.

La maternitat i la frustració de no poder ser mare són altres temes que aborda el llibre.

Sí, quan estàs en una determinada edat, a finals de la trentena, i tothom comença a tenir fills, hi ha molta pressió. A tot arreu. No només amb l'entorn sinó també amb uns mitjans de comunicació que no deixen de parlar sobre els problemes que pots tenir si tens els fills massa tard. És força esgotador.

Tots els personatges tenen clarsobscurs però els masculins són

encara més foscos i violents.

La Rachel és víctima d'un maltractament, però el que fa que sigui fàcil de manipular és que beu. L'alcoholisme la fa molt vulnerable i destrueix la seva vida. Si no recordes el que has fet, el teu sentit de la responsabilitat i de la culpa canvien per complet. És terrible no recordar amb qui has parlat, fins i tot si no ha passat res dolent, perquè no ho saps. Tot això, però, no excusa el maltractador.

Tota la intriga i el crim tenen lloc en un entorn molt idíl·lic. Un barri residencial amb cases amb jardí i parelles joves amb nens petits.

Volia descriure un entorn molt ordinari, molt normal i explicar què podia succeir si en aquest entorn hi passava alguna cosa dolenta. Els assassins sovint són molt a prop nostre. La majoria d'assassinats no els cometen psicòpates sinó persones molt pròximes, com un marit. Si rasques una mica, sota aquesta superfície tan idíl·lica de parelles felices amb nens, hi pots trobar coses fosques.

¿Viu en un barri residencial com el que descriu?

No [riu]. Crec que en aquests barris hi va la gent quan té fills perquè tot és més bonic. Jo visc a la ciutat, a la mateixa casa on vivia abans d'escriure el llibre.

A *La noia del tren* no hi ha herois ni inspectors de policia que salvin ningú.

A la vida real els herois no existeixen. Ningú salva ningú. La Rachel ha de tenir cura d'ella mateixa. Sóc molt realista.

Abans de *La noia del tren* va publicar novel·les romàntiques amb el pseudònim d'Amy Siler. Però cada vegada eren més fosques...

Va ser idea d'un editor, que escrivis aquest tipus de novel·la, i no tenia gaire talent. Als personatges cada vegada els passaven coses més terribles. No sóc gaire romàntica. Em sento més còmoda escrivint històries fosques.

L'ha sorprès l'èxit del llibre?

Era optimista però no esperava aquest èxit. Crec que ha agradat perquè combina diverses coses amb les quals es poden identificar molts lectors. Tots coneixem alguna Rachel, persones que s'auto-destrueixen. I molta gent s'ha sentit alguna vegada a la vida com la Rachel, aïllada i sola en una gran ciutat, a vegades tens la sensació que tothom s'ho passa bé menys tu i penses: “Per què a mi ningú m'ha convidat a la festa?” ◆◆